

Arrest

nr. 196 823 van 19 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van het niet terugbetalen van een aangegane lening, louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en als dusdanig geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Voorts maakt verzoeker, aldus de commissaris-generaal, niet aannemelijk dat hij voor de door hem ingeroepen problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen, op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op grond van zijn verschillende vaststellingen oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geenszins heeft aangetoond dat hij de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Hij verwijst vervolgens naar de informatie waarover hij beschikt en is de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker bekritiseert thans op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: "Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient immers te worden vastgesteld dat u zelf slechts één keer persoonlijk contact heeft gehad met de politie aangaande uw problemen. U sprak begin april 2016 met de politiemann van dienst in het politiekantoor van Cerrik over uw problemen. Aangezien u geen bewijzen kon voorleggen en zelfs de namen van de mensen met wie u een deal had gesloten niet kende, stelde de politieagent in kwestie dat ze u niet konden helpen (CGVS, p. 16). U ondernam geen enkele poging om met een andere politieagent te spreken, noch trok u

naar een ander politiekantoor (CGVS, p. 17). U gaf aan uit schrik geen klacht te hebben willen indienen (CGVS, p. 16-17). U sprak op geen enkel moment met een advocaat over uw situatie, en u ondernam voor uw vertrek uit Albanië geen verdere stappen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 17-18). U kaartte uw zaak evenmin aan bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië (CGVS, p. 18). Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt m.b.t. beide mondelinge bedreigingen die uw echtgenote ontving na uw vertrek uit Albanië. Ook zij besloot uit angst geen klacht neer te leggen bij de politie, sprak niet over haar problemen met een advocaat, noch met de hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië (CGVS, p. 17-18). Alle bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u geenszins heeft aangetoond dat u de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Internationale bescherming kan evenwel pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen. Met betrekking tot de bescherming door de Albanese autoriteiten dient verder te worden verwezen naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. (...) U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Meer nog, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de door u genoemde E.(...) S.(...) – tot wiens groep uw schuldeiser L.(...) X.(...) zou behoren en die volgens u veel connecties in het staatsapparaat zou hebben en bevriend zou zijn met de Minister van Binnenlandse Zaken Saimir Tahiri – op 17 april 2016 werd gearresteerd door de Albanese autoriteiten en dat er momenteel een rechtszaak tegen hem lopende is.”

Verzoeker beperkt zich tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen met personen van de groep van L.X., die hem geld leende, daargelaten de geloofwaardigheid van die problematiek gelet ook het gebrek aan enig begin van bewijs dienaangaande, geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen verlenen, berust zijn betoog hoe dan ook niet op meerdere, concrete en ernstige persoonlijke ervaringen, nu hij blijkens zijn verklaringen slechts éénmaal persoonlijk contact heeft gehad met de politie, waarvan hij overigens niet het minste bewijs neerlegt en welk bovendien zelfs niet in een (officiële) klacht resulteerde. Uit niets blijkt dan ook en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

Een loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst, zoals verzoeker in casu naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) rapporten en artikelen omtrent o.a. de mensenrechtensituatie en corruptie binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent vendetta in Albanië is ter zake niet dienstig of nuttig, nu er in casu geen sprake is van bloedwraak.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad, zoals o.a. het door hem als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Dergelijk algemeen en weinig tot niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij schrik heeft van haar schuldeisers en dat een klacht bij de politie haar nog meer problemen zou kunnen geven. Verzoekende partij wijst er op dat de vraag dient beantwoord te worden of zij al dan niet hulp/bescherming kan krijgen van haar autoriteiten. Niet de vraag of zij al dan niet naar de politie is gestapt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen.

Verzoekende partij gaat echter niet *in concreto* in op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld:

“Verzoeker bekritiseert thans op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: “Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient immers te worden vastgesteld dat u zelf slechts één keer persoonlijk contact heeft gehad met de politie aangaande uw problemen. U sprak begin april 2016 met de politiemann van dienst in het politiekantoor van Cerrik over uw problemen. Aangezien u geen bewijzen kon voorleggen en zelfs de namen van de mensen met wie u een deal had gesloten niet kende, stelde de politieagent in kwestie dat ze u niet konden helpen (CGVS, p. 16). U ondernam geen enkele poging om met een andere politieagent te spreken, noch trok u naar een ander politiekantoor (CGVS, p. 17). U gaf aan uit schrik geen klacht te hebben willen indienen (CGVS, p. 16-17). U sprak op geen enkel moment met een advocaat over uw situatie, en u ondernam voor uw vertrek uit Albanië geen verdere stappen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 17-18). U kaartte uw zaak evenmin aan bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië (CGVS, p. 18). Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt m.b.t. beide mondelinge bedreigingen die uw echtgenote ontving na uw vertrek uit Albanië. Ook zij besloot uit angst geen klacht neer te leggen bij de politie, sprak niet over haar problemen met een advocaat, noch met de hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië (CGVS, p. 17-18). Alle bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u geenszins heeft aangetoond dat u de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Internationale bescherming kan evenwel pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen. Met betrekking tot de bescherming door de Albanese autoriteiten dient verder te worden verwezen naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te

zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. (...) U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Meer nog, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de door u genoemde E(...) S(...) – tot wiens groep uw schuldeiser L(...) X(...) zou behoren en die volgens u veel connecties in het staatsapparaat zou hebben en bevriend zou zijn met de Minister van Binnenlandse Zaken Saimir Tahiri – op 17 april 2016 werd gearresteerd door de Albanese autoriteiten en dat er momenteel een rechtszaak tegen hem lopende is.”

Verzoeker beperkt zich tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerdde problemen met personen van de groep van L.X., die hem geld leende, daargelaten de geloofwaardigheid van die problematiek gelet ook het gebrek aan enig begin van bewijs dienaangaande, geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen verlenen, berust zijn betoog hoe dan ook niet op meerdere, concrete en ernstige persoonlijke ervaringen, nu hij blijkens zijn verklaringen slechts éénmaal persoonlijk contact heeft gehad met de politie, waarvan hij overigens niet het minste bewijs neerlegt en welk bovendien zelfs niet in een (officiële) klacht resulteerde. Uit niets blijkt dan ook en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerdde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.”

Verzoekende partij haar zeer algemene stelling dat de vraag dient beantwoord te worden of zij al dan niet hulp/bescherming kan krijgen van haar autoriteiten, en niet de vraag of zij al dan niet naar de politie is gestapt, werpt geen ander licht op het voorgaande. Immers, de vraag of zijn/haar nationale autoriteiten hulp en of bescherming (kunnen/willen) bieden in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en men hier toegang toe heeft, kan slechts en logischerwijze pas beantwoord worden indien men concreet aannemelijk maakt ernstige inspanningen te hebben geleverd om dergelijke hulp/bescherming te (trachten te) verkrijgen. Verzoekende partij blijft hier echter geheel in gebreke nu zij slechts eenmaal naar de politie ging, een beweerdde poging welke ze overigens op generlei wijze staft, en ze het voor het overige hierbij liet. Ze liet behoudens die ene beweerdde poging geheel na haar verklaarde problemen met haar schuldeisers bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen. Ze ondernam geen verdere stappen om bescherming te (trachten te) verkrijgen van de Albanese autoriteiten, en liet na haar problemen bij de hogere gerechtelijke en politionele autoriteiten aan te kaarten. Ze ging niet naar een advocaat, noch naar de ombudsman, enzovoort. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* allerminst het geval is. Verzoekende partij toont derhalve geenszins aan de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden te hebben uitgeput. Uit niets blijkt dan ook en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS